

หมู่ที่ 5 บ้านบอนแดง

ประวัติความเป็นมา :

ประวัติความเป็นมาของหมู่บ้านบอนแดง หมู่ที่ 5 ตำบลพันเสา อำเภอบางระกำ จังหวัดพิษณุโลก อยู่ห่างจากตัวอำเภอบางระกำประมาณ 16 กิโลเมตร ซึ่งที่มาของหมู่บ้านบอนแดง สมัยครั้งก่อนโน้นมีคนเก่าแก่อพยพเข้ามาอยู่ บริเวณของหมู่บ้านจะเป็น ท้องนา บึง คลอง ป่า จะมองไปทางไหนเขียวชอุ่มด้วยต้นไม้ ใบหญ้า และมีต้นไม้ชนิดหนึ่ง ลำต้นเป็นสีแดงใบใหญ่สีเขียว ปกคลุมไปทั่วบริเวณทุ่งแถวโน้น มีคนแก่บอกพืชชนิดนี้ชื่อต้นบอนแดง ลำต้นก็คือต้นบอนทั่ว ๆ ไปแต่เป็นสีแดง ใบสีเขียวและเป็นช่วงที่ชาวบ้านจากพรานกระต่าย จังหวัดกำแพงเพชร และจังหวัดสุโขทัย บ้านโคกสลด จังหวัดพิษณุโลก โดยมี นายมาก ไหวมา, นายริน ดีสุข, นางจ้อน ไหวมา คือคนกลุ่มแรกที่อพยพมาตั้งรกรากบริเวณหมู่บ้านบอนแดงกลุ่มแรก ชาวบ้านก็เลยนำชื่อต้นบอนแดงมาตั้งชื่อหมู่บ้านว่า หมู่บ้านบอนแดง แต่ปัจจุบันหนองบอนแดงได้ถูกชาวบ้านบุกรุกที่เป็นที่นา บอนแดงจึงสูญพันธุ์เหลือแต่เพียงชื่อเท่านั้น

สภาพในอดีต

“เดิมบ้านหนองบอนแดงมี10-20 หลังคา เป็นห้าง ไร่ ห้างนา แล้วต่อมาหมู่บ้านอื่นๆเริ่มขยายมากขึ้น ประชากรเพิ่มขึ้น จึงได้เริ่มออกมหาหาที่ทำกินใหม่ จึงได้เริ่มย้ายมายังบ้านหนองบอนแดง โดยการมาทางป่าทำที่นาเองแล้วมีการทำการจองที่ดินโดยมีใบคุ้มครอง โดยเอาค่าน้ำมาปักหลักเขตแดนที่นาของแต่ละคน บ้านหนองบอนแดงเป็นหมู่บ้านที่อุดมสมบูรณ์ มีเจาะบ่อน้ำใช้ จึงมีการทำการเกษตร ทำไร่นานานมาก เมื่อเก็บเกี่ยวข้าวได้แล้วก็จะนำข้าวไปขายที่ทำเรือบางระกำ โดยนำเกวียนขนข้าวไป แล้วนำไปขายที่ยุ้งข้าวที่บางระกำ แล้วพอน้ำขึ้นยุงข้าวที่บางระกำจะขายข้าวของชาวบ้านที่ขายไว้ ขายให้กับเรือที่เข้ามาซื้อข้าวอีกทอดหนึ่ง เส้นทางเดินทางจะเดินตามคันนาไปบ้านของเพื่อนบ้าน เพราะบ้านสมัยก่อนจะปลูกตามหัวคันนาของแต่ละครอบครัว บ้านหนองบอนแดงยังได้ขึ้นชื่อว่าเป็นหมู่บ้านโจร เพราะจะมีการถูกปล้นวัว ปล้นควายมากกว่าปล้นเงินทอง ชาวบ้านในหมู่บ้านนี้มีการร่วมมือร่วมใจกันในการทำงาน”

สภาพปัจจุบัน

บ้านบอนแดงหมู่ที่ 5 อยู่ห่างจากอำเภอบางระกำ 15 กิโลเมตร และห่างจากจังหวัดพิษณุโลก 32 กิโลเมตรบ้านบอนแดง มีพื้นที่ทำการเกษตร 1,125 ไร่ เนื้อที่ส่วนใหญ่ของประชาชนในหมู่บ้านจะใช้ประโยชน์เพื่อเกษตรกรรม ส่วนมากประกอบอาชีพทำนาทำไร่ที่เหลือมีอาชีพรับจ้างทั่วไป ราคาของผลผลิตจึงขึ้นลงตามกลไกของตลาด การทำการเกษตรจึงมีการลงทุนที่สูง จึงมีความเสี่ยงต่อสถานะการขาดทุน ผลประโยชน์ส่วนใหญ่ยังคงอยู่กับพ่อค้าคนกลางเกือบทั้งหมด ฐานะทางเศรษฐกิจของเกษตรกรจึงยังไม่มั่นคงเท่าที่ควร มีผลทำให้เกิดปัญหาที่สำคัญในการบริหารจัดการประชาชนส่วนใหญ่ขาดความสนใจต่อการบริหารจัดการ ต้องใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการผลิตผลผลิตในการเลี้ยงชีพ ฐานะเศรษฐกิจและรายได้โดยเฉลี่ยของประชาชนในหมู่บ้านจึงมีความแตกต่างกัน ประชาชนในหมู่บ้านมีการดำเนินชีวิตที่เรียบง่าย มีการคมนาคมที่สะดวกสบาย มีระบบสาธารณสุขปลอดภัยที่ครบครันภายในหมู่บ้าน